

VERONICA
HENRY

Unelmatalo

VERONICA HENRY

Unelmatalo

Suomentanut Saana Rusi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Saana Rusi
Suomenkielinen laitos © Saana Rusi ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Forever House*
Copyright © Veronica Henry 2017
First published in English by Orion Publishing Group Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-376-853-6

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Äidilleni Jenniferille, joka teki kodistamme
täydellisen unelmien kodin.

Kiitokset

Rakkautta ja kiitokseni Julia Simondsille, joka inspiroi kirjoittamaan tämän kirjan. Kaikki virheet ovat täysin omiani!

Missä te olette, siellä on kotini.

KOTIOPETTAJATTAREN ROMAANI,
CHARLOTTE BRONTË (SUOM. TYINY TUULIO)

Belinda Baxterin kiinteistönvälitys

Onko tässä sinun "loppuelämän kotisi"?

MYYDÄÄN

HUNTER'S MOON

Peasebrookin laaksossa idyllisen puutarhatontin keskellä sijaitsee Hunter's Moon. Talo on pienen päivityksen tarpeessa, mutta sen täydelliset mittasuhteet ja viehättävät yksityiskohdat hurmaavat jokaisen.

Tässä talossa kirjailija Margot Willoughby kirjoitti tunnetuimmat teoksensa. Nämä henkeäsalpaavan upeat maisemat ovat epäilemättä siivittäneet luovan työn lentoon.

Sijainti takaa täyden yksityisyyden, mutta talo on vain kolmen kilometrin päässä Cotswoldsin alueen Peasebrookin pikkukaupungista, josta on säännöllinen junayhteys Lontoon Paddingtonin asemalle.

Talo on ennakkoon arvioitu yhdeksi alueen halutuimmista kohteista, joten kiinnostuneiden kannattaa saapua näyttöön mahdollisimman varhain.

Koti koko loppuelämäksi

COTSWOLDIN KUMPUILEVASSA MAISEMASSA, kolmisen kilometriä Peasebrookin pikkukaupungin ulkopuolella, kulkijan on tarkattava silmä kovana tien vasenta laitaa, josta kääntyä kapeista kapein pikkutie: tienviittoja ei ole, joten tienhaaran ohi ajaa hyvin helposti. Ura on vain traktorin levyinen ja se mutkittelee korkeiden pensasaitojen välissä vajaan kilometrin verran, kunnes sukeltaa metsän siimekseen. Puiden oksat hipovat toisiaan tien päällä kuin kunniavartio, ja asfaltin keskellä kasvava nurmikaistale näyttää matkan suuntaa.

Matkalla ehtii ihmetellä moneen kertaan, onko oikealla tiellä, sillä tie ei tunnu päättyvän koskaan eikä johtavan minnekään. Pikkuruisen katetun sillan yli ajaessa vatsanpohjassa vihlaisee, ja lopulta saavutaan sammalta kasvavien neliskanttisten pylväiden kohdalle. Pylväiden päällä on kultaiset kivipallot ja portit roikkuvat saranoillaan. Kylttejä ei ole, mutta kulkija tietää silti saapuneensa oikeaan paikkaan.

Porttien jälkeen matka jatkuu tietä pitkin eteenpäin. Talo odottaa tien päässä kahden mäennyppylän välisessä notkelmassa, ja sen luota avautuu näkymä Peasejoen pieneen sivu-uomaan. Keväisin, kuten nyt, sen ympärille levittäytyy kissankellojen matto.

Kesäisin pulleat kimalaiset vaappuvat medestä juopuneina kukkapenkistä toiseen.

Talvisin talon ylle laskeutuu lumivaippa kuin valkoinen turkisstooli naisen harteille.

Syksyisin, kun viimeiset leiskuvan oranssinpunaiset lehdet vielä ovat puissa, suuri kirkas täysikuu valaisee koko tie-noon. Talo on saanut nimensäkin myöhäissyksyn täysikuun mukaan: *hunter's moon*.

Hunter's Moon on täydellinen kaikissa asuissaan.

Ja se on tismalleen oikean kokoinen. Ei niin suuri, että ylläpito kävisi työlääksi, mutta se kätkee sisäänsä lukemattomia pikku sopukoita. Ja siinä on tilaa juhlien viettoon, kun spontaanit tapaamiset kääntyvät odottamatta naurun ja tanssin täyteisiksi juhliksi. Silti se on kodikas ja mukava paikka silloin, kun tahtoo vain käpertyä takkatulen eteen.

Parhaat talot voivat olla juuri sitä, mitä niiden tahtookin olevan, aina mielialan ja vuodenajan ja tilaisuuden mukaan.

Hunter's Moon on täydellinen talo koko loppuelämäksi.

Mutta kuten tiedämme, mikään ei kestä ikuisesti.

BELINDALLA EI OLLUT VAIKEUKSIA löytää perille Hunter's Mooniin, sillä hän oli edellisenä päivänä käynyt tarkistamassa reitin, jotta ei eksyisi ja myöhästyisi.

Hän oli liian monasti joutunut suhaamaan neuvottomana maaseutujen kyltittömiä pikkuteitä, joten arviointitapaamista edeltävänä päivänä hän teki aina pienen maastonkartoitus-käynnin, ja kaartoi sitten rauhallisesti paikalle juuri sovittuna hetkenä. Ei ollut mitään hirveämpää kuin gps-laitteelle kiroilu ja pikkuteitä pitkin sompailu kylmän hien valuessa pitkin niskaa.

Hän oli ollut alalla kaksitoista vuotta ja oli kehittänyt keinot saavuttaa mielenrauha tilanteessa kuin tilanteessa. Maastonkartoituskäynnin ja herkästi punehtuville poskille taputellun kevyen puuterikerroksen ansiosta hän huokui aina rauhallisuutta, silloinkin kun ei tuntenut oloaan rauhalliseksi. Tapaamisten väliin ei useinkaan jäänyt paljon aikaa, joten hän oli kroonisesti myöhässä joka paikasta.

Tänään hän tosin oli prikulleen oikeassa ajassa. Luvassa oli tärkeä käynti. Hänellä oli kutina, että tästä voisi kehkeytyä kunnan tarjouskilpailu. Ennakkotietojen valossa paikka oli täydellinen. Iso, mutta ei liian iso. Tontti oli suuri, mutta ei

liian suuri – kukaan ei tätä nykyä halunnut liikaa maata, koska sen ylläpito oli kallista, mutta kaikki tahtoivat silti yksityisyyttä. Hänen tietojensa mukaan taloa ei ollut koskaan pilattu huonoilla remonteilla. Lähistöllä ei kulkenut voimansiirtolinjoja, viereen ei ollut kohoamassa uutta asuinalueita, tonttiin ei kohdistunut rasitteita. Toki paikan päällä saattaisi ilmetä jotain ratkaisevan tärkeää. Toistaiseksi hän oli kuitenkin toiveikkaalla päällä.

Lisäksi talolla oli yksi vastaansanomaton myyntivaltti: se oli kirjailija Margot Willoughbyn entinen koti. Hintaa se ei juurikaan nostaisi, mutta talon vetovoimaa kyllä. Lähes jokaisessa Belindan arvioimassa talossa oli kirjahyllyssä Margot Willoughbyn kirjoja. Kukaan ei koskaan tunnustanut lukuvansa niitä, vaikka kaikki kuitenkin lukivat. Belinda muisti koulussa kiertäneen, Margot Willoughbyn tunnetuimman kirjan repaleiseksi kuluneet kannet. Häntä hymyilytti. Hän oli oppinut siitä kirjasta monenlaista.

Korkean profiilin talo, jolla oli omaleimainen tarina – siitä saisi upean markkinointiesitteen toimiston ikkunaan. Hän näki jo sielunsa silmin oman kylttinsä tien varrella: **MYYDÄÄN – BELINDA BAXTER**, ja alla pieni valkoinen nuoli osoittamassa pihatielle.

Hän hidasti vauhtia ja ajaa rytyytti pitkin pensasaitojen reunustamaa kuoppaista tietä. Hän ei tahtonut kolhia auton pohjaa tai naarmuttaa kylkiä pensasiin, vaikka auto olikin ostettu nimenomaan Peasebrookin seudun kapeita, mutkittelevia teitä ajatellen. Auto oli yli viisitoista vuotta vanha neliveto, mutta hän piti siitä hyvää huolta. Tällä alalla oli pakko näyttää menestyvältä, ja helpoin keino siihen oli vaikuttava auto.

Sisäänkäyntiä lähestyessään hän tunsi sykkeensä kohoavan. Tunne muistutti ramppikuumetta, sillä kaikki oli kiinni hänen esiintymisestään. Jos hän sanoisi väärän asian tai lausuisi väärät vuorosanat, välityspalkkiolle voisi sanoa saman tien hyvästit. Hän oli harjoitellut myyntipuheen valmiiksi, mutta aina oli tilaa improvisaatiolle. Myyjää piti osata lukea. Yleensä hän pystyi ennustamaan mitä myyjä aikoi sanoa, mutta osui joskus harhaan, ja siksi valmistautui arviointikäynteihin perusteellisesti. Faktojen kanssa ei voinut kiistellä.

Hän katseli porttia. Kivipaadet olivat vaikuttavan näköisiä, mutta rautaportit olivat irronneet saranoiltaan ajat sitten ja retkottivat pensasaitaa vasten. Belinda alkoi laatia mielessään pikaparannuslistaa korjauksista ja pintasilauksista, joita paikka vaati ennen kuin se pantaisiin myyntiin. Myyjät olivat usein vastahankaisia, mutta jos talosta haluttiin kunnan hinta, ulkomuoto oli kaikki kaikessa. Kun portti maalattaisiin, öljyttäisiin ja nostettaisiin takaisin saranoille, paikan koko olemus muuttuisi oitis.

Renkaat tärähtelivät tien kuoppiin hänen kääntyessään kauniille, puiden reunustamalle pihatielle. Jykevien tammien oksat hipoivat tien päällä toisiaan ja varjostivat tietä. Belinda vilkaisi matkustajan penkille tarkistaakseen, että kaikki tarvittava oli mukana. Ipad siistissä kotelossaan, muistikirja ja kynä. Lasermittari. Hänen aiemmin välittämiensä luksusalojen esitteitä. Takakontissa oli öljykangastakki ja kumi-saappaat tonttimaihin tutustumista varten.

Tykötarpeet olivat silti sivuseikka, koska hän tiesi, että asiantuntemus ja karisma ratkaisivat. Hänellä oli taito saada ihmiset tuntemaan olonsa turvallisiksi, hän osasi vaientaa pelot ja riisua prosessista kaiken turhan hössötyksen. Hänen

suosikkilauseensa oli ”me voimme hoitaa sen”, oli sitten kyse talon lopputarkastuksen järjestämisestä rakennusvalvonnan kanssa tai vastahakattujen halkojen asettelusta tulisijan viereen.

Juuri ennen viimeistä käännöstä hän pysäytti auton ja tarkisti ulkonäkönsä peilistä. Hän ei ollut turhamainen, mutta silmäkulmassa ei saanut olla ripsiväritahroja tai hampaissa huulipunajälkiä. Hän halusi esiintyä asiakkaiden edessä edukseen ja olla moitteettoman huoliteltu, mutta ei niin kaunis, että kukaan kokisi häntä uhaksi. Ei hän tosin ajatellutkaan voivansa olla varteenotettava uhka kenellekään. Belinda tiesi, että hänet oli helpompi ylittää kuin kiertää, jos asian halusi ilmaista yhtä piikikkäästi kuin hänen isänsä. Kohteliaammin sanottuna hän oli kurvikas. Hän oli oppinut pukeutumaan muotojensa mukaisesti tyköistuvaan jakkuun ja kynähameeseen tai a-linjaiseen mekkoon. Hänellä oli tummat hiukset, jotka hän yleensä kietaisi banaaninutturalle, utuisen vihreät silmät ja suu, jota oli kutsuttu erittäin suudeltavan näköiseksi. Hän sipaisi vaaleanpunaista huulipunaa huulilleen ja työnsi peilin takaisin paikoilleen.

Sen jälkeen hän hiljentyi hetkeksi omaan rituaaliinsa toivomaan onnea kaikille niille, joiden elämään talon myynti vaikuttaisi. Myynti ei koskenut vain myyjää: jos tapahtumien ketju oli pitkä, se saattoi muuttaa kymmenien ihmisten elämät.

Hän ei vielääkään tiennyt miksi Hunter’s Moon oli menossa myyntiin. Useimmiten talo pantiin myyntiin joko kuoleman, avioeron tai rahaongelmien takia. Silloin asiakasta piti kohdella erityisen hellävaroen. Pelissä oli kaikenlaisia tunteita: surua, stressiä, katumusta, häpeää, pelkoa... Ja ihmiset tuppasivat usein valehtelemaan ja peittelemään asioita.

Teeskentelivät kaiken olevan kunnossa, vaikka oikeasti kaapit olivat luurankoja pullollaan.

Toki asiakas saattoi vain haluta onkia tietoja ja haistella markkinoita. Sellaisiinkin törmäsi usein. Ajan haaskaajat olivat yksi ammatin haittapuolista. Joku oli nähnyt lehti-ilmoituksessa tai nettipalstalla unelmiensa kodin ja halusi panna omansa myyntiin, mutta lukuja ei läheskään aina saatu täsmäämään, etenkin nyt, kun pankkien lainahanat olivat kiristyneet.

Tässä tapauksessa ei tosin tainnut olla kyse siitä. Kun Belinda kääntyi viimeisestä mutkasta pihaan, puurivi päättyi ja huhtikuun heleä kultainen aurinko häikäisi hänet. Hän kohotti kätensä varjoksi ja näki oitis, ettei Hunter's Moonista muutettu pois, ellei ollut aivan pakko.

Hän rullasi eteenpäin pihan vaalealla soralla ja kaartoi pihan keskellä komeilevan suihkulähteen ympäri. Suihkulähde – jossa oli kerubin ympärille kiertynyt delfiini – oli sammaloitunut ja lohkeillut, mutta Belinda hymyili sille hyväksyvästi. Juuri tällaiset elementit saivat ihmiset rakastumaan taloon päätä pahkaa.

Hän kääntyi katsomaan itse taloa, ja hänen sydämensä jätti lyönnin väliin. Jos häntä olisi pyydetty kuvailemaan täydellistä taloa, se olisi ollut juuri tällainen. Talo oli noin kaksisataa vuotta vanha ja se oli rakennettu kermanvaaleasta Cotswoldsin kalkkikivistä, jonka pinnalla kasvoi sievää jäkälää. Siinä oli kolme kerrosta ja korkeuden suhde leveyteen oli täydellinen. Suuret ristikkoikkunat välkähtelivät auringonvalossa. Kaltevan harmaan katon molemmissa päädyissä kohosivat jykevät savupiiput. Leveät kiviportaat johtivat kanariankeltaiselle etuovelle, jota reunustivat neliskanttisissa

metalliruukuissa kasvavat puksipuupallot. Paksurunkoinen, kyhmyinen sinisadeköynnös kietoutui ylempien kerrosten ikkunoiden ympärille.

Pyöreän etupihan edestä avautui toinen portaikko alas muotopuutarhaan, jonka neliönmuotoiset viheralueet oli ryhmitelty ulpukkalammen ympärille. Puutarhaa reunusti tiheä pyökkiaita; hän ei nähnyt mitä heti sen takana oli, mutta etäämpänä näkyi kauniisti aaltoilevia rinteitä ja niillä laiduntavia lammaslaumoja sekä kimmeltävä hopeinen juova, joka oli varmasti jokin Peasejoen sivu-uomista.

Belinda huokaisi puoliksi tyytyväisyydestä ja puoliksi kateudesta. Samassa etuovi avautui ja iloisesti haukahteleva kullavärinen karvapallo ampaisi täyttä vauhtia suoraan päin hänen jalkojaan. Hän oli jo ajat sitten opetellut olemaan säikkymättä yli-innokkaita koiria, joten hän kumartui touthottamaan koiran kanssa.

Koiran perässä asteli solakka nainen, jolla oli haalistuneet kapealahkeiset farkut, hulmuava valkoinen pellavapaita ja lenkkarit.

”Teddy!” nainen nuhteli koiraan ponnettomasti ja kumartui tarttumaan sitä kaulapannasta. ”Hän on pöhköpää, mutta kultainen pöhköpää. Teddy, istu.”

Teddy yritti kovasti istua, mutta ei aivan kyennyt lopettamaan Belindan pohkeiden nuuhkimista.

”Ei se tee mitään pahaa.”

Belinda jätti vastaamatta, että kaikki koiranomistajat sanoivat samaa, vaikka koira olisi parhaillaan upottamassa hampaitaan vieraan käteen, mutta hän näki, että Teddy oli harmiton tapaus. Hän rapsutti koiraan pääläeltä.

”Minkä rotuinen se on?”

”Emo on villakoira, isästä ei ole minkään valtakunnan tietoa.”

”Ihana tapaus.”

”Se on liikkuva katastrofi. Parantumaton varas ja järsii kaiken mihin ylettyy. Toivoin, että se olisi tähän mennessä kasvanut siitä yli.” Nainen hymyili ja ojensi kätensä. ”Minä olen Sally. Sinä olet varmaankin Belinda?”

”Kyllä olen.” Belinda tarttui naisen viileään käteen. Ensisilmäyksellä nainen oli näyttänyt vaaleahiuksiselta, mutta nyt hän huomasi, että hiukset olivat hunajaisen harmaat. Silmät olivat säihkyvän siniset, lempeät ja tarkkaavaiset. Iho oli varsin rypytön, vaikka nainen oli varmasti lähempänä seitsemääkymmentä. Nuorekkaan ulkonäön salaisuus oli varmasti hyvä kasvojen luusto ja mukavasti sujunut elämä. Hänellä oli muhkea meripihkakaulakoru – Belinda arveli sen olevan aito eikä pelkkä pukukoru, ja vasemmassa kädessä oli oikein tyylikäs smaragdisormus, joka välkähteli auringossa. Korut olivat kätevä tapa muodostaa ihmisistä kuva hyvin nopeasti. Nainen kuului tähän taloon – istui siihen kuin hansikas.

”Tervetuloa Hunter’s Mooniin”, Sally sanoi, ja Belinda oli näkevinään hänen ilmeessään ohikiitävän vilauksen jotain. Murhetta, ahdistusta, pelkoa?

Hänen teki mieli puhjeta ylistämään taloa ja kehua sen olevan täydellinen, mutta hän oli opetellut hillitsemään intonsa.

”Kiitos, että kutsuit minut tapaamiseen”, hän sen sijaan vastasi.

Hetken he seisoivat paikoillaan katsellen ympäröiviä rinteitä ja sinisellä taivaalla lipuvia harvoja kumpupilviä. Ilma oli kirkas ja tuoksui nuotiotulelta – etäämpää puutarhan

toiselta laidalta tuprusi valkoista savua. Teddyn häntä pyyhki soratien pintaa edestakaisin. Hetken aikaa vallitsi rikkumaton rauha, juuri ennen keskustelua, joka muuttaisi tulevaisuuden, ja Belinda aisti Sallyn tietävän sen.

”Saisiko olla kahvia?”

”Hyvä ajatus. Saadaan samalla muodollisuudet pois alta.”

Belindan ei tehnyt mieli istuttaa naista alas ja ladella myyntipuhetta. Hän päätti ottaa rennomman lähestymistavan. Se juuri oli itsensä pomona olemisessa parasta. Hän aisti, ettei Sallya vakuutettaisi kaavioilla ja prosenttiluvuilla. Hän tunnisti Sallyn tyyppin: tämä oli tekijäluonne, päätöksentekijä, valpas ja pragmaattinen tyyppi. Ei sietäisi helppoheikkejä. Ei naputtaisi turhasta, mutta odottaisi ensiluokkaista palvelua.

Juuri Belindan tyylinen ihminen.

”No, mennäänpä sisään.” Sally johdatti heidät sorapihan poikki, portaita ylös ja avasi oven.

2

SISÄLLÄ OLII VIILEÄÄ ja ilmassa leijaili hento takkatulen, huonekalujen kiillotusaineen ja todennäköisesti lounasruoan tuoksu: Belindan mieli loihti kuvan, jossa liedellä odotti kattilallinen itsetehtyä keittoa odottamassa hänen lähtöään. Oli virkistävää vaihtelua, kun talo tuoksui omalta itseltään. Aivan liian usein talot oli arviointikäynneillä siroteltu täyteen halpoja tuoksynttilöitä tai pistorasiaan liitettäviä huonetuoksuja, jotka puski ilmoille kemikaaleja: synteettisiä tuoksuja, joiden tarkoitus oli peittää kaikki aidon elämän jäljet.

Eteishallissa oli vaalea liuskekivilattia ja ylempiin kerroksiin johtava tammipuinen portaikko, joka oli kulunut lukemattomista askeleista hohtavan sileäksi. Pyöreällä pöydällä oli narsissikimppu. Yhdellä seinällä oli suunnattoman suuri peili. Belinda loi siihen katseen: se oli vanha ja samea ja sai hänet näyttämään säteilevältä. Oikea taikapeili, juuri sellainen, johon oli hyvä katsoa ennen kuin lähti ulos päivän puuhiin. Muilla seinillä ja portaikossa riippui liuta öljymaalauksia, jotka oli ripustettu huolettomasti sinne tänne eikä harkitusti, kuten silloin kun tahdotaan tehdä vaikutus vieraisiin. Talo oli pikemminkin omanlaisekseen muodostunut kuin huolella suunniteltu.

Hän tunsi lankeavansa Hunter's Moonin lumoon. Talo lähestulkoon puhui hänelle. Tuntui kuin se olisi kutsunut häntä sisään, kertonut hänen saapuneen nyt kotiin. Ajatus oli tietenkin hassu – hän ei voisi koskaan kutsua mitään senkaltaista paikkaa omakseen. Ne olivat hänen ulottumattomissaan. Mutta samaan tapaan kuin sitä joskus tapaa lämpöä suorastaan uhkuvan ihmisen ja tuntee halua oitis ystäväystyä, tämä talo sai hänet tuntemaan olonsa enemmän kuin tervetulleeksi.

Hän seurasi Sallya käytävää pitkin keittiöön. Sen seinät oli maalattu samalla värillä kuin eteishallin narsissit, ja tulisijan syvennykseen oli mahdutettu siihen itsestään selvästi kuuluva Aga-liesi. Seinällä oli kermanvaaleiden kaappien rivistö, joka oli voitu rakentaa milloin vain viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana, valtavan kokoinen vaaleansiniseksi maalattu vanha lipasto, joka saattoi olla alkuperäinen, ja yhden seinän täydeltä paljon käyttöä nähneitä kuparipannuja. Enempää ei olisi keittiöltä voinut toivoakaan. Hän lähestulkoon kuuli sen sydämen lyövän. Ja liedellä odotti keitto Le Creuset'n padassa, aivan kuten hän oli kuvitellut.

Sally käveli prameannäköisen italialaisen kahvikoneen luo, joka oli koko huoneen ainoa moderni laite.

”Joululahja pojalta”, Sally sanoi nähdessään Belindan ihailevan katseen. ”Pakko myöntää, etten olisi milloinkaan itse ostanut tällaista, mutta on se ihana ylellisyys.”

”Olipa mukavasti tehty.”

Sally herahti nauruun. ”Ei kannata kuvitella liikoja. Itseenään hän vain ajatteli: Leo sanoo, ettei voi tulla käymään, ellei saa kunnan kahvia. Hänessä on vähän ruokahifistelijän vikaa.”

*Tarina elämän kokoisesta
kodista, jonka seiniin ovat
piirtyneet rakkauden ääriviivat*

Hunter's Moon on ihanan iso, sokkeloinen talo Peasebrookin kylässä. Se on ollut boheemin Willoughbyn perheen koti yli viidenkymmenen vuoden ajan. Nykyiset asukkaat Sally ja Alexander joutuvat kuitenkin laittamaan talon myyntiin terveys- ja talousongelmiensa vuoksi. He palkkaavat kiinteistönvälittäjä Belinda Baxterin, joka päättää löytää juuri oikeat ostajat tälle erityiselle kiinteistölle.

Talo tuntuu lumoavan kaikki, jotka sitä tulevat katsomaan, ja Belindalla on mahdollisuus tehdä elämänsä kaupat. Mutta onko Willoughbyn perhe sittenkään valmis luopumaan talosta? Sen jokainen huone ja jokainen nurkka kantavat mukanaan tarinoita, joita ei ole vielä kerrottu. Taloa myydessään Belinda huomaa avaavansa vuosikymmenten mittaisia perhesalaisuuksia – ja samalla joutuvansa kohtaamaan omasta menneisyydestään kumpuavat varjot.

9 789523 768536

ISBN 978-952-376-853-6 84.2 www.bazarkustannus.fi